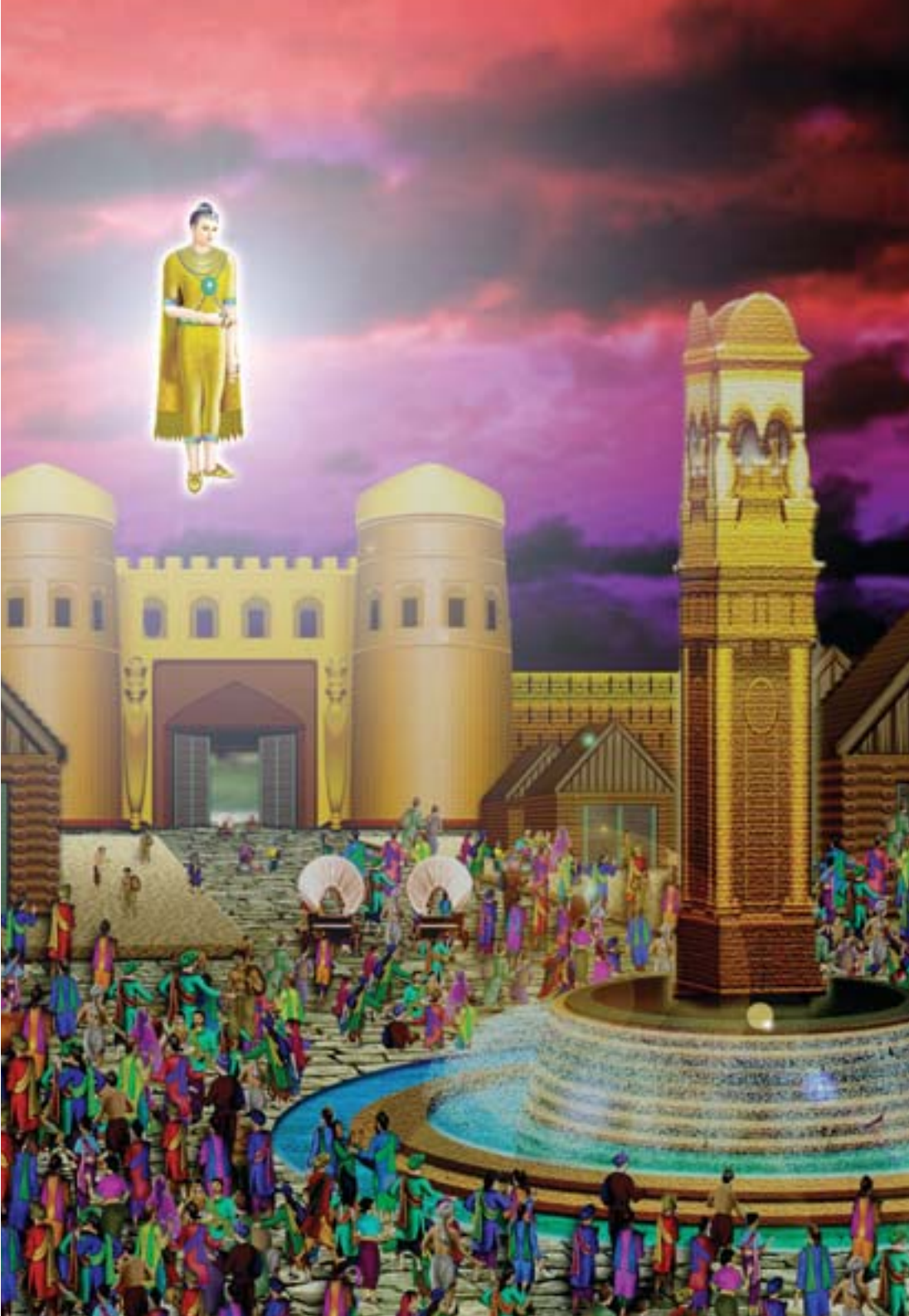

๑๒

พ ร ะ อี น ท ร ์
มา เตี อ น ส ตี

นรชนใด มีจิตประกอบด้วยเมตตา
อนุเคราะห์สรรพสัตว์ทั้งหลาย
นรชนนั้นย่อมประสบบุญเป็นอันมาก

พระอินทร์มาเตือนสติ

๒๗๕

สรรพสัตว์ทั้งหลายที่เกิดมาล้วนเคยเป็นญาติกันมาก่อน โลกใบนี้เปรียบเสมือนบ้านหลังใหญ่ ที่มีประชากรโลกเป็นสมาชิกครอบครัวใหญ่ การมีจิตเมตตาปรารถนาดีต่อกัน มีจิตกรุณาช่วยเหลือกันให้พ้นทุกข์ มีมุทิตาจิตต่อความดีของผู้อื่น รวมทั้งมีอุเบกขาธรรม วางใจเป็นกลางๆ ทั้งในเรื่องดี และเรื่องร้ายที่บังเกิดขึ้น นับเป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนพึงมีต่อกัน ความรู้สึกเช่นนี้จะเกิดขึ้นได้ ต่อเมื่อจิตของเราได้พัฒนาให้มีคุณภาพ มีความบริสุทธิ์ยิ่งขึ้น เราจะมีความสุข และอยากจะแบ่งปันความสุขให้กับทุกๆ คน ซึ่งความรู้สึกนี้เป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างสันติสุขอันไพบูรณ์ ที่จะนำไปสู่การบรรลุมรรคผลนิพพาน

มีธรรมภาษิต ในวารณเถรคาถา ว่า

“โย จ เมตเตน จิตเตน สพฺพปาณานุกมฺปติ
พหุํ หิ โส ปสวติ ปุณฺณํ ตาทิสโก นโร

นรชนใด มีจิตประกอบด้วยเมตตา อนุเคราะห์สรรพสัตว์ทั้งหลาย นรชนนั้นย่อมประสบบุญเป็นอันมาก”

ในท่ามกลางความหลากหลายของเชื้อชาติ ศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม และความเชื่อต่างๆ มนุษย์ส่วนใหญ่ยังมีความรู้ไม่สมบูรณ์ และมักติดอยู่ในเรื่องปลีกย่อย มากกว่าที่จะมาสนใจในเรื่องที่เป็นสาระแก่นสาร จึง

พระอินทร์มาเตือนสติ

๒๘๐

เป็นเหตุให้เกิดการทะเลาะเบาะแว้งขัดแย้งกัน เกิดการแตกแยกทางความคิด มีความหวาดระแวง ขาดความสมัครสมานสามัคคีกัน สังคมโลกจึงต้องเดือดร้อน และเต็มไปด้วยการต่อสู้แข่งขันชิงดีชิงเด่นแย่งชิงอำนาจ เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวให้มากที่สุด แต่ดูเหมือนว่า ยิ่งแสวงหาก็กยิ่งพบกับความทุกข์ทรมานที่ทับทวีมากยิ่งขึ้น

เมื่อใดที่ทุกคนในโลก รู้ลึกที่ฟังที่ระลึกว่า มีสิ่งเดียวเท่านั้น คือ พระรัตนตรัย ซึ่งทุกคนสามารถปฏิบัติให้เข้าถึงได้ด้วยตนเอง ด้วยการทำให้หยุดนิ่ง จนเข้าไปพบกับแหล่งกำเนิดของความสุขที่แท้จริง และได้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในตัว เมื่อนั้นความขัดแย้งก็จะหมดสิ้นไป จะมีแต่ความเมตตาปรารถนาดีที่เกิดจากใจบริสุทธิ์หยุดนิ่งความรู้สึกว่าเป็นเครือญาติกันจะเกิดขึ้น จะมีความรู้สึกเห็นอกเห็นใจกัน ความรู้สึกแบ่งปันจะเกิดขึ้น เพราะรู้ว่า ทุกคนยังตกอยู่ในห้วงทุกข์แห่งสังสารวัฏ ยังไม่หลุดพ้นจากกรงขังสัตว์โลกขนาดใหญ่ ซึ่งมองไม่เห็นด้วยตาเปล่าคือภพสามนี้ไปได้ การช่วยกันเพื่อให้หลุดพ้นจากความทุกข์ ไปสู่ฝั่งพระนิพพาน จึงเป็นภารกิจที่เป็นสาระที่แท้จริงในการมาเกิดของมวลมนุษยชาติ

เนื่องจากบางยุคบางสมัย เมื่อมนุษย์เกิดมาแล้ว ขาดกัลยาณมิตรผู้ชี้ทางสว่าง ไม่ได้ฟังพระธรรมคำสอนของพระ-

พระอินทร์มาเตือนสติ

๒๘๑

ล้มมาล้มพุทธเจ้า ชีวิตจึงเต็มไปด้วยการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่น
ไม่รู้จักเป้าหมายชีวิตที่แท้จริง จึงไปแสวงหาความสุขที่ไม่ถูกวิธี
แสวงหาความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่น ขาดความรักความ
เมตตาต่อกัน ทำให้ประเพณีศีลธรรมจนเป็นเรื่องปกติ เมื่อ
ละโลกไปแล้วย่อมต้องไปเกิดในอบายภูมิ

*เหมือนในสมัยที่พระกัสสปพุทธเจ้า เสด็จดับขันธ-
ปรินิพพานแล้ว หลังจากนั้นไม่กี่ร้อยปี พระพุทธศาสนาเริ่ม
เสื่อมลงไปมาก ประชาชนละเลยการประพฤติธรรม ไม่รักษาศีล
เจริญภาวนา บ้านเมืองเต็มไปด้วยการคดโกง คนพาลมีอำนาจ
ในการปกครอง ส่วนคนดีก็ถูกกลั่นแกล้ง คนทำบาปอกุศลกันมาก
ทำให้ชีวิตหลังความตาย ต้องไปสู่อบาย ทุกติ วินิบาต นรก
ที่จะไปบังเกิดในสุคติภูมินั้นมีน้อยมาก

ในที่สุดพระอินทร์ต้องลงมาเตือนสติ เพราะทรงเห็นว่า
ที่มนุษย์ไปบังเกิดในอบายภูมิ เป็นเพราะตกอยู่ในความประมาท
ขาดความเมตตาต่อกัน คนดีถูกรังแก คนพาลเป็นหัวหน้า
ใช้อำนาจในทางที่ผิด พระอินทร์จึงทรงหาวิธีที่จะช่วยเหลือมนุษย์
ให้ได้มาบังเกิดบนสวรรค์ และหาทางที่จะรักษาพระพุทธศาสนา
ให้ยืนยาวต่อไป จึงรับสั่งให้มาตลีเทพบุตร แปลงเป็นสุนัขดำ

พระอินทร์มาเตือนสติ

๒๘๒

ตัวใหญ่เท่าม้าอาชาไนย ทำทางดูร้ายน่าสะพรึงกลัว บนหัวมี
พวงดอกไม้แดง มีรัศมีร้อนแรงเป็นไฟลูกโพล่งออกจากเขี้ยวทั้งสี่
มีเชือกเส้นใหญ่ผูกคอไว้

ส่วนพระอินทร์แปลงเป็นพรานป่า ประดับพวงดอกไม้สี
แดง ถือนธนูขนาดใหญ่ กวัดแกว่งวชิราวุธ ทำให้เกิดสายฟ้าแลบ
เสียงดังสนั่นลั่นสะเทือนไปทั่วทั้งโลก พลังประกาศด้วยเสียง
ดังกึกก้องไปทั่วโลกว่า “พวกมนุษย์ผู้โง่เขลา โลกกำลังจะพินาศ
แล้ว” จากนั้น พระอินทร์ให้สุนัขเห่ากรรโชกขู่ขวัญชาวเมือง
ทำให้ชาวเมืองเกิดความกลัวตายไปตามๆ กัน

เหล่าอำมาตย์ข้าราชการพากันกราบทูลให้พระราชา
สั่งปิดประตูเมืองทุกทิศทุกทาง เพื่อไม่ให้สุนัขดำเข้ามา แต่นาย
พรานพร้อมด้วยสุนัขดำกระโดดข้ามกำแพงมาได้ พระเจ้า
อุสสินนรราชซึ่งเป็นผู้ปกครองสมัยนั้น ได้ขอร้องนายพรานว่า
อย่าให้สุนัขดำเข้ามา นายพรานตอบว่า “สุนัขนี้ต้องการกินเนื้อ
มนุษย์ที่เป็นศัตรูกับเรา”

พระราชาตรัสถามถึงคนที่เป็นศัตรูของนายพรานว่า
มีลักษณะอย่างไร นายพรานจึงประกาศให้ชาวเมืองรู้ว่า
“ผู้ประพฤติดีศีลผิวดำพรรณ ไม่เลี้ยงดูบิดามารดา เป็นคนอกตัญญู
ดูหมิ่นผู้มีพระคุณ คนเหล่านี้แหละที่เป็นศัตรูของเรา สุนัขดำจะ

พระอินทร์มาเตือนสติ

๒๘๓

เคียวกินผู้ที่ไม่มีจิตเมตตา ชอบรังแกเบียดเบียนผู้อื่น ไม่ประกอบ
สัมมาอาชีวะ ประพฤติผิดในกาม แสวงหาความสุขบนความ
ทุกข์ของผู้อื่น หมกมุ่นอยู่ในอบายมุข โดยไม่ทำความดีอะไร”

เมื่อพรานปากกล่าวจบ ทั้งพระราชาร่วมด้วยอำมาตย์
ข้าราชการ ท่างวาดหัวนสะดุ้งกลัวไปตามๆ กัน เพราะรู้ตัว
ว่าบุคคลที่นายพรานกล่าวถึง ก็คือพวกตน จึงพากันอ้อนวอน
ขอร้องให้นายพรานช่วยห้ามสุนัขข่อยอย่าให้เข้ามาทำร้าย แต่สุนัข
ก็ยังแสดงอาการดุร้ายหนักยิ่งขึ้น ทำท่าเหมือนจะกระโดดกัด
พระราชาร่วมทั้งบริวาร

เมื่อนายพรานเห็นว่าทุกคนมีจิตอ่อนโยนลงแล้ว จึงได้
เหาะขึ้นไปในอากาศ กลับร่างเป็นพระอินทร์ดังเดิม และประกาศ
ให้มนุษย์รู้ว่า คนที่ละโลกและไปเสวยทุกข์ทรมานแออัดอยู่ใน
นรกมีมากมายนับไม่ถ้วน ส่วนคนที่ไปเสวยสุขบนสวรรค์นั้นมี
เพียงนิดเดียว ถ้าผู้ใดปรารถนาจะไปสวรรค์ก็ให้หันมาประพฤติ
ธรรม เริ่มต้นทำความดีตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ตั้งแต่นั้น มนุษย์พากันตั้งใจทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา
หมั่นประพฤติธรรมอยู่เป็นนิตย์ ทำให้ทุกคนอยู่ร่วมกันอย่างมี
ความสุขสันติภาพก็กลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง พระพุทธศาสนา
ก็ได้เจริญรุ่งเรืองยาวนานสืบต่อไป เมื่อผู้คนละโลกไปแล้ว ได้

พระอินทร์มาเตือนสติ

๒๘๔

ไปบังเกิดในสวรรค์กันมากมาย

เพราะฉะนั้นพวกเราทุกคนจะต้องตั้งใจทำความดีให้เต็มที่ ไปชักชวนคนมาทำความดี ช่วงนี้เป็นโอกาสดีของพวกเรา ที่จะได้ทำหน้าที่ผู้นำบุญยอดกัลยาณมิตรเหมือนอย่างพระอินทร์ เพราะกระแสโลกในปัจจุบันถูกอวิชชาปกคลุมมาก ในยุคข้อมูลข่าวสารไร้พรมแดนนี้ มีสื่อต่างๆ ที่นำมาซึ่งความร้อใจ เป็นทางมาแห่งบาปอกุศล ทำให้ใจของเราเหินห่างจากศูนย์กลางกาย และดูเบาในเรื่องการทำบุญกุศล ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของเรา บุญนี้จะเป็นเสบียงในการเดินทางไกลข้ามภพข้ามชาติ จนกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม

เพราะฉะนั้น ให้ทุกท่านทำหน้าที่ยอดกัลยาณมิตร ผู้มีหัวใจประดุจพระบรมโพธิสัตว์ ชักชวนชาวโลกให้มาประพฤติธรรม เข้าวัดฟังธรรม และสั่งสมบุญกันให้เต็มที่ นอกจากเราจะมีสุคติเป็นที่ไปแล้ว ชาวโลกอีกมากมายจะได้พบความสุขในสัมปรายภพเหมือนพวกเราอีกด้วย

